

Hồi 17

Nếu như mèo và chuột chạy đua với nhau, con nào chạy nhanh hơn ?

Lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy như bay, chàng bỗng nghĩ đến vấn đề đó.

Có phải là mèo thì phải chạy nhanh hơn chứ ? Lục Tiểu Phụng nghĩ, nhưng nếu chuột đâm đầu vào trong hang trốn, hay nhảy xuống cống rãnh, mèo nhất định chẳng làm được gì nó.

Lục Tiểu Phụng không phải là chuột, cũng chẳng muốn so mình với chuột.

Tuy Cung Cửu nghĩ như vậy, Lục Tiểu Phụng nhất định không nghĩ như vậy.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng chẳng đâm đầu vào hang động, cũng chẳng núp vào chỗ không thấy được ai.

Lục Tiểu Phụng tin tưởng vào kinh công của mình, dù không phải là đệ nhất thiên hạ, cũng còn khá hơn Cung Cửu.

Vì vậy chàng chỉ chọn đường lớn chạy.

Chạy trên đường lớn, tuy bị người ta nhìn, nhưng còn hơn là trốn chui trốn nhủi, với lại, lấy tốc độ của chàng đang chạy, còn ai thấy đó là Lục Tiểu Phụng.

Hoàng hôn.

Ánh đèn mờ lung trong tiểu trấn trong hoàng hôn đã bắt đầu sáng lên.

Sức nhằn nại của Lục Tiểu Phụng dù có mạnh tới bao nhiêu, chạy một ngày một đêm không ăn, cũng không uống, nhất định chàng cũng muốn mệt lả ra.

Không những vậy, Lục Tiểu Phụng cho rằng, chàng chạy như điên như cuồng như vậy, đừng nói Cung Cửu, dù cho là một con sư tử đang đói, cũng rượt không nổi.

Lục Tiểu Phụng cho rằng tại quán cơm của cái tiểu trấn nhỏ này dừng lại ăn cơm một tí, nhất định là chuyện an toàn.

Chàng chạy chậm chậm vào trong tiểu trấn.

Tiệm miến, một cái tiệm miến không có gì là hấp dẫn.

Tuy chàng đã cho là an toàn, Lục Tiểu Phụng vẫn chọn một tiệm miến nằm ở góc cái tiểu trấn.

Chàng không muốn làm cho ai chú ý đến mình, chàng chỉ hy vọng ăn xong tô miến nóng hôi, tùy tiện tìm một chỗ nào đó ngủ, điều dưỡng tinh thần, trốn thoát khỏi Cung Cửu, sớm sớm gặp lại Sa Mạn.

Chủ tiệm miến là một lão già có một đầu tóc bạc phau phau, một thân áo quần dầu mỡ, một gương mặt nhăn nheo, một cái vẻ cam chịu số phận.

Lão bản lại chào hỏi Lục Tiểu Phụng rất thân mật:

- Khách quan, ăn gì đây ?

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống nói:

- Cho tô canh miến thịt bò lớn đi.

Lão bản cười nói:

- Lại ngay, có muốn chút đồ nhắm, chút rượu không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không cần, bỏ giùm hai cái trứng muối trên tô miến là được rồi.

Tô miến bốc khói thơm lừng được đem tới, Lục Tiểu Phụng vừa ngửi mùi thịt bò, cái bụng đã kêu rột rột cả lên.

Chàng ăn hồi hả một lát đã xong tô miến, cầm tô miến lên tính húp sạch.

Chính lúc chàng đang đưa tô miến lại gần miệng, một cỗ xe bốn ngựa kéo chạy từ ngoài trấn vào.

Lục Tiểu Phụng cầm tô miến nhìn nhìn cỗ xe ngựa hoa lệ đó.

Cỗ xe chạy lại gần tiệm miến, gã đánh xe mặc kinh trang kéo cương lại, xe ngựa lập tức ngừng ngay trước cửa.

Trong xe vọng ra một giọng nói ngọt ngào:

- Sao anh đi ăn canh thịt bò người khác nấu vậy ?

Lại là giọng của Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ở trong xe, Cung Cửu nhất định cũng ở trong xe.

Lục Tiểu Phụng chẳng còn tâm tình đâu húp canh.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa, tay cầm một tô canh thịt bò, uyển chuyển bước lại đặt trước mặt Lục Tiểu Phụng.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh không thích canh thịt bò em nấu sao ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, cầm tô canh thịt bò lên, húp sùm sụp một hồi hết sạch.

Cung Cửu đã ngồi bên kia, nói với lão bản:

- Hâm giùm một bình Nữ Nhi Hồng.

Lão bản đôi với biển cổ vừa rồi làm như đã quen quá, không bao lâu, lão ta lại đem ra bình rượu đặt trước mặt Cung Cửu.

Cung Cửu rót ra hai ly, tay trái cầm một ly lên đưa qua cho Lục Tiểu Phụng.

Cung Cửu nói:

- Cạn ly nhé.

Lục Tiểu Phụng tiếp lấy ly rượu, nhìn Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải cạn ly ?

Cung Cửu nói:

- Mèo bắt được chuột ít nhiều cũng đùa giỡn một tí, hiện tại mèo bảo chuột uống rượu, chuột còn không chịu nghe sao ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ, uống cạn một hơi hết ly rượu.

Cung Cửu chậm chậm thưởng thức một hồi, rồi nói:

- Rượu ngon.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ngon hơn canh thịt bò của em sao ?

Cung Cửu nói:

- Không so sánh được.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sao lại không so sánh được ?

Cung Cửu nói:

- Mèo so sánh với chuột được sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ý anh nói là, mèo thì uống rượu, chuột thì ăn canh, vì vậy không so sánh được ?

Cung Cửu cười lớn nói:

- Mèo có thể ngồi xe, chuột còn phải đi bộ, mèo có thể ngủ trên xe, chuột chỉ có thể nghỉ ngơi tí xíu để đi đường, làm sao so sánh được ?

Ngưu Nhục Thang cười thật khoan khoái.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Nói hay lắm, các người nói hay như vậy, tại sao không đi làm một chuyện.

Cung Cửu cười hỏi:

- Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hát bội.

Cung Cửu không cười nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật tình ta rất phục ngươi.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì giờ phút này ngươi còn có tâm tình đi nói chuyện tiểu lâm.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Không chừng đó là phương pháp của chuột cho mình thoải mái.

Cung Cửu lạnh lùng nói:

- Vậy thì ngươi cứ đi thoải mái đi.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ngươi muốn đuổi ta đi ?

Cung Cửu hỏi:

- Không phải ngươi muốn trốn ta sao ?

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một câu trước khi đi không ?

Cung Cửu hỏi:

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ta muốn biết, ngươi làm cách nào rượt lại đây ?

Cung Cửu nói:

- Rất đơn giản, chỉ có một chữ.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Một chữ ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy, chỉ một chữ.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Chữ gì ?

Cung Cửu nói:

- Tiền.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Tiền ?

Cung Cửu nói:

- Có tiền sai quỹ làm gì không được, huống gì là người ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người mua hết mọi người lại rượt theo ta ?

Cung Cửu nói:

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải làm sao ?

Cung Cửu nói:

- Ngay cả ta còn không rượt theo kịp người, người khác làm sao rượt kịp, dù có, hạng người đó đâu có thể dùng tiền mà mua được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì vậy ta mới không hiểu, dù người có lấy tiền ra mua, cũng không thể biết được ta đi đâu.

Cung Cửu nói:

- Người ta mua, không chỉ có một, mà là rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Rất nhiều ? Nhiều tới bao nhiêu ?

Cung Cửu nói:

- Ta cũng không biết có bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng lại tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Cung Cửu cười nói:

- Chắc người rất muốn biết chỗ ảo diệu nằm ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không muốn nói, ta cũng không ép.

Cung Cửu đứng lên, bước lại trước bản hiệu tiệm miến.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng tùy theo ngón tay của Cung Cửu nhìn tới, chàng phát hiện ra có một ký hiệu tam giác nằm rành rành ở đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là ký hiệu gì vậy ?

Cung Cửu nói:

- Đây là có ý nói Lục Tiểu Phụng ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ?

Cung Cửu nói:

- Người có biết bình rượu ta đang uống này phải mất bao nhiêu tiền không
Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bao nhiêu tiền ?

Cung Cửu không trả lời, móc trong người ra một đĩnh vàng, đưa cho lão bản.

Lão bản tiem miến cười tít mắt cả lên chẳng còn thấy gì.

Cung Cửu hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Người hiểu rõ chưa ?

Y lại nói tiếp:

- Ta nói thêm cho người nghe cho rồi. Ta đã nói ra cho mọi người đều biết, chỉ cần thấy gã có bốn hàng lông mày đi qua, để một ký hiệu mũi tên lại chỉ đường, thấy gã có bốn hàng lông mày nghỉ ngơi hay ăn cơm ở đâu, để một ký hiệu tam giác lại, ta thấy những ký hiệu đó sẽ có trọng thưởng, Người nghĩ xem, người còn trốn đi đâu được ?

Cung Cửu lại cười đắc ý lên.

Lục Tiểu Phụng chau mày lại, bàn tay phải đang vân vê ria mép.

Chàng đang nghĩ đến lời của Lão Thực hòa thượng:

- Tốt nhất là cắt quách hai hàng lông mày, chẳng còn ai sẽ nhận ra người.

Cắt đi lông mày của mình ? Thật là buồn cười quá chừng!

Lục Tiểu Phụng bất giác bật cười lên.

Cung Cửu kỳ quái hỏi:

- Người cười gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cười ta, thật tình sao ngu quá.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu chạy trốn không xong, tại sao ta còn phải chạy ?

Cung Cửu hỏi:

- Người không chạy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không chạy nữa.

Cung Cửu nói:

- Thật ra, người không chạy ta cũng không phản đối, nhưng...

Cung Cửu bỗng cười âm lên.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng làm sao ?

Cung Cửu ôm Ngưu Nhục Thang vào lòng nói:

- Ta ở đây bồi người cũng không sao, ta có rượu, có người đẹp, còn người ?
Còn Sa Mạn ?

Cung Cửu cười ha hả lên.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu trừng mắt một cái, không nói một lời, quay lưng lại bỏ đi.

Cung Cửu nói:

- Người đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng không quay đầu lại, chỉ nói:

- Đi ngủ.

Lục Tiểu Phụng đi được vài bước, bỗng xoay người lại, bước tới gần Cung Cửu, xòe bàn tay ra.

Cung Cửu nhìn Lục Tiểu Phụng lộ vẻ không hiểu:

- Người làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn vàng.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ta phải đưa vàng cho người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta sẽ để ký hiệu hình tam giác ở chỗ lữ quán ta sẽ trọ, vì vậy, người phải tuân theo lời quy ước.

Cung Cửu ngăn người ra.

Lục Tiểu Phụng cười đắc ý lên một tiếng, cao giọng nói:

- Đưa đây...

Cung Cửu biến hẳn sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người muốn làm người không biết thủ tín ?

Cung Cửu móc trong người ra thỏi vàng, đưa cho Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đắc ý vọc vọc thỏi vàng, quăng lên không trung hai ba lần, đi ra còn chưa tới hai bước, bỗng quay trở lại cười nói với Cung Cửu:

- Sáng sớm hôm sau, ta sẽ vẽ một ký hiệu hình tam giác chỗ ta ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả lên, tiếng cười càng lúc càng lạt dần ở xa xa.

Lục Tiểu Phụng thích uống rượu, lại càng thích uống rượu trên giường.

Lúc chàng nằm trên giường, thường thường thích đặt một ly rượu lớn trên ngực, sau đó cả người nằm yên lặng như chết, muốn uống rượu, lập tức hít vào một hơi thật sâu, ly rượu trên ngực sẽ bị hút lại, rượu trong ly sẽ rơi vào miệng, sau đó ực một cái, rượu đã uống vào trong bụng.

Hiện tại chàng cũng nằm yên ra giường như vậy, trên ngực có đặt một ly rượu được rót đầy ắp.

Có điều chàng nằm như chết ra như vậy đã được một hồi lâu, còn chưa hút ly rượu vào.

Bởi vì, lần đầu tiên chàng uống kiểu đó, có "lão bản nương" ngồi bên cạnh tiếp chuyện, chàng uống xong "lão bản nương" sẽ rót ngay tiếp cho chàng.

Hiện tại, "lão bản nương" không ở một bên, chàng rất tiếc ly rượu này, uống cạn rồi, còn ai rót thêm cho mình ? Chàng không muốn đứng dậy rót rượu, đây là chuyện chỉ có người không biết hưởng thụ mới làm.

Vì vậy, chàng rất nhớ "lão bản nương".

"Lão bản nương" là một người đàn bà, một người đàn bà rất đẹp.

Đàn bà đẹp thường thường kết hôn rất sớm.

"Lão bản nương" cũng không ngoại lệ.

Thật ra, bà ta được gọi là "lão bản nương", bởi vì bà ta lấy một "lão bản".

Lão bản là Châu Đình, Châu Đình là bạn cũ với Lục Tiểu Phụng từ hồi còn mặc quần lung đất.

Vì vậy giữa Lục Tiểu Phụng và "Lão bản nương" với nhau, bọn họ rất là trong sạch.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng mới nhớ lại những ngày nằm trên giường uống rượu.

Chàng lại càng nhớ Châu Đình.

Châu Đình là một người rất mập, người mập xem ra rất có phúc khí, người có phúc khí mới làm được lão bản, vì vậy mọi người mới gọi y là "lão bản".

Thật ra Châu Đình không hề mở tiệm, nhưng ngày tháng của y trôi qua còn thoải mái hơn thế.

Bởi vì y có một đôi bàn tay rất linh xảo, có thể làm ra bao nhiêu thứ kỳ kỳ quái quái, có lần y còn làm ra một người gỗ biết đi đứng.

Lục Tiểu Phụng đang nhớ tới đôi bàn tay của y.

Nếu Châu Đình làm ra một người gỗ giống Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng Châu Đình không có ở đây.

Sa Mạn cũng không có.

Có Sa Mạn ở đây, dù hai người có phải chết một nơi, cũng không uổng kiếp này vậy.

Lục Tiểu Phụng bỗng ngồi bật dậy, rượu trong ly đổ ra đầy cả người.

Chàng dùng sức đánh mạnh vào ngực của mình, trong lòng đang mắng chửi mình:

- Đồ ngu!

Nếu mình đã nguyện ý chết với Sa Mạn một chỗ, tại sao lại còn đi sợ Cung Cửu rượt mình ? Tại sao không khỏe khoắn trở về gặp Sa Mạn ? Không chừng dựa vào sức hai người, còn có thể đánh bại cả Cung Cửu!

Làm sao biết được ?

Nghĩ đến đó, người của Lục Tiểu Phụng đã xông ra tới cửa.

Chàng vừa mở cửa ra, lập tức phát hiện có một cặp mắt đang nhìn lom lom vào cửa phòng mình, và đang vội vã nhìn về hướng khác.

Cặp mắt nằm trên gương mặt, gương mặt rất lạ, không lạ là cách phục sức.

Đấy là phục sức mà ai ai cũng biết.

Phục sức của quan sai.

Quan sai không chỉ có một người, bởi vì đối diện với gã vừa nhìn lom lom vào cửa phòng của Lục Tiểu Phụng, là một gã quan sai nữa đang nằm ngủ gục trên bàn.

Hiển nhiên bọn họ đang thay phiên nhau ngủ, thay phiên nhau nhìn chừng động tĩnh trong phòng Lục Tiểu Phụng.

Tại sao lại là quan sai ?

Bọn họ vì tiền thưởng của Cung Cửu ? Hay là phụng mệnh lệnh của thế tử Thái Bình vương phủ lại bắt chàng ?

Lục Tiểu Phụng quay người lại xông đến cửa sổ, mở ra.

Dưới song cửa đang có hai tên quan sai một đứng một đang ngủ.

Lục Tiểu Phụng bật cười, cười khỏ.

Một con mèo đã không biết ứng phó ra làm sao, còn thêm một lũ mèo nhỏ, con chuột nhỏ Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khò.

Vì vậy chàng chỉ còn cách nằm yên trên trường, trên ngực lại đặt một ly rượu rót đầy ắp.

Bình minh vừa ló dạng.

Gã quan sai đang đứng canh gác dưới song cửa nhìn ánh mình mình, y bất giác uể oải duỗi duỗi lưng, trong lòng đang cao hứng sắp thoát được một đêm gian khổ.

Y quả thật sắp được giải thoát.

Lục Tiểu Phụng giải thoát giùm cho y.

Lúc y đang duỗi duỗi lưng, Lục Tiểu Phụng đã như ánh mặt trời bay lại bên cạnh y, thò ngón tay ra điểm vào đại huyệt trên người y, giải thoát giùm cho y.

Dĩ nhiên ngay cả gã đang ngủ cũng được giải thoát luôn.

Lục Tiểu Phụng sờ sờ thanh yêu đao trên lưng, bất giác bật cười lên.

Đây là lần đầu tiên chàng làm quan binh.

Lục Tiểu Phụng không thể không khâm phục Cung Cửu, chỉ có Cung Cửu mới bức bách chàng phải hóa trang làm thành một người khác. Lục Tiểu Phụng nhìn gã quan sai thật đang nằm trên trường, sửa lại áo quần, rồi quay người bước ra.

Cửa không phải do Lục Tiểu Phụng mở ra.

Cửa bị đẩy ra.

Người đẩy cửa bước vào, chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang ôm một khay đồ vào, trên khay có một tô canh thịt bò, bốn cái bánh bao trắng tinh.

Ngưu Nhục Thang đặt khay xuống bàn, hướng về Lục Tiểu Phụng làm lễ một cái.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lục gia quan lớn xin mời ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng bỗng có cảm giác dở khóc dở cười, chàng vội vàng cúi bô bô y phục quan binh, cao giọng nói:

- Ta không phải là Lục gia quan lớn.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Đúng vậy, xin mời Lục gia Lục Tiểu Phụng ăn cơm sáng.

Lục Tiểu Phụng vẫn cao giọng nói:

- Ta không muốn ăn.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em thấy anh nên ăn thì tốt hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta phải ăn ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì Cửu gia nói, y không muốn lại chỗ anh tính đi ăn sáng để giao tiền cho anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y ăn trộm bao nhiêu đó tiền, phí một chút có gì là nhiều ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không lẽ anh không biết một chuyện ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Người càng giàu, càng không muốn tiêu tiền.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải y đã phí bao nhiêu tiền đi theo dõi ta sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Đây là chuyện bất đắc dĩ, không tiêu không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì ta chỉ còn một câu nói.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Món ăn sáng này, ta không ăn không được.

Lục Tiểu Phụng nuốt hết miếng bánh bao cuối cùng, chắt miệng ra vẻ ngon lành, nói với Ngưu Nhục Thang:

- Ta muốn nhờ cô một chuyện.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Anh còn muốn thêm một tô canh thịt bò ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Vậy thì em làm gì cho anh ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đem ta lại gặp Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang lộ vẻ do dự nói:

- Có chuyện gì, anh cứ nói với em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những lời ta nói, phải nói trước mặt Cung Cửu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì có vậy ta mới cảm thấy khoái bụng.

Ngưu Nhục Thang không nói một lời, quay lưng lại đi dần dần.

Cung Cửu không ở trong lữ quán, trước giờ y chưa hề ở trong lữ quán.

Cung Cửu đang ở trên xe.

Cung Cửu sinh hoạt ăn uống, chỉ ở trong cỗ xe hào hoa trang bị đầy đủ.

Y gói những đồ dùng, chén đĩa, ly bình, giường ngủ người khác đã dùng qua.

Lục Tiểu Phụng lại cỗ xe của Cung Cửu, y đang ngồi chỗ vị trí đánh xe trầm tư.

Y chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng yên lặng nhìn lại Cung Cửu.

Hai người yên lặng nhìn nhau, làm như lấy cặp mắt ra tỉ thí võ công vậy.

Người phá tan cái yên lặng đó không phải là Cung Cửu.

Cũng không phải là Lục Tiểu Phụng.

Mà là Ngưu Nhục Thang. Ngưu Nhục Thang chỉ nói có sáu chữ:

- Y muốn nói chuyện với anh.

Sau đó Ngưu Nhục Thang chui vào trong xe, kéo màn cửa lại.

Cung Cửu đưa cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bèn mở miệng ra, chàng nói:

- Ta có chuyện muốn nói trước mặt ngươi.

Cung Cửu nói:

- Ta biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi biết ?

Cung Cửu nói:

- Ngươi Nhục Thang vừa mới nói tức thời.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi không hỏi ta muốn nói gì sao ?

Cung Cửu nói:

- Ta không cần hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao ?

Cung Cửu nói:

- Ngươi đã lại, ngươi sẽ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Điều ta muốn nói là, ta muốn ngươi đuổi gã đánh xe của ngươi đi.

Cung Cửu hơi biến sắc, y hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi chẳng phải cần đến gã đánh xe.

Cung Cửu nói:

- Không có người đánh xe, ai lại đánh xe ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ngươi muốn đánh xe cho ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn dứt ra khỏi chuyện theo đuổi của ngươi.

Cung Cửu nói:

- Nhưng...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Ta đánh xe cho ngươi, là biểu thần ta không bị ngươi rượt theo, mà là ta đưa ngươi đi.

Cung Cửu hỏi:

- Ngươi muốn đưa ta đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng không biết.

Cung Cửu lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi không biết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng đi trên đường ta sẽ nghĩ đến một chỗ.

Cung Cửu hỏi:

- Chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ngươi muốn biết chỗ đó, ngươi phải để cho ta đánh xe, trên đường ta nghĩ ra, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Cung Cửu không nói gì, y đưa cây roi ngựa cho Lục Tiểu Phụng, mở màn cửa ra, chui vào trong.

Mặt trời đã lên cao lắm, hầu như đã đến đỉnh đầu.

Ánh mặt trời giữa trưa nóng hừng hực.

Nhưng Lục Tiểu Phụng lại rất yên tĩnh như mặt nước hồ.

Cây roi ngựa trong tay chàng vẩy nhẹ lên, vó ngựa lộp cộp, xe ngựa chạy rất êm, không có tí gì ra vẻ muốn vội vã đi trong ánh mặt trời gay gắt.

Tại sao ?

Bởi vì Lục Tiểu Phụng đã nghĩ ra được một cách thoát khỏi nanh vuốt của con mèo ác độc.

Cỗ xe ngựa bỗng chạy như bay về phía trước.

Cung Cửu ngồi trong xe nhìn không nổi cũng thò đầu ra hỏi:

- Ngươi đang hỏi hỏi đi đường sao ?

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, chàng vung roi lên:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao phải gấp rút vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn đi gặp một người.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn gặp y gấp rút như vậy sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Không gấp tại sao lại đi nhanh vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải lại chỗ y ở trước hoàng hôn.

cung Cửu hỏi:

- Vậy sao người còn nói không gấp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không gấp, nhưng y gấp.

Cung Cửu hỏi:

- Y gấp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y có thói quen, trời tối, y sẽ không tiếp khách.

Cung Cửu hỏi:

- Ngay cả người cũng không tiếp ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không tiếp.

Cung Cửu hỏi:

- Vì vậy người phải đến đó trước khi trời tối ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Cung Cửu hỏi:

- Vậy thì người gấp phải là người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không đúng, bởi vì quy củ là do y đặt ra, vì vậy nôn nóng muốn tiếp khách trước hoàng hôn, là y, không phải là ta.

Tia sáng mặt trời đã bắt đầu nhạt đi.

Cổ xe đã chậm lại.

Gió thổi nhẹ qua, đem theo mùi hương hoa thoang thoảng ngọt ngào.

Cung Cửu ngồi trong xe hỏi ra:

- Người người muốn gặp là một người yêu hoa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Quá yêu Cung Cửu hỏi:

- Chỗ y ở trồng đầy những hoa sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đủ các thức các dạng hoa.

Cung Cửu hỏi:

- Đây là chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vạn Mai sơn trang.

Cung Cửu hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết ? Người người muốn gặp là Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, tuy thường thường y không thổi tuyết, y thổi máu, nhưng y quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Người tìm y làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nói với y vài câu.

Cung Cửu hỏi:

- Ta không thể nghe ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nói chuyện với bạn bè, trước giờ không thích có người lạ đứng bên nghe ngóng.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn nhờ y giúp giùm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn y đi thông tri cho Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng không trả lời.

Cổ xe đã ngừng trước khóm hoa.

Lục Tiểu Phụng buông cây roi ngựa ra, nhảy xuống xe gõ gõ vào trong màn cửa hỏi:

- Người có muốn vào không ?

Cung Cửu nói:

- Y đã không thích người lạ, ta vào đó làm gì, nơi đây có hương có hoa, ta ở đây hưởng thụ cảnh hoàng hôn, không khoan khoái hơn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người quả thật là một người thông minh.

Cung Cửu nói:

- Quá khen.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã thừa nhận mình là người thông minh, người đoán xem ta sẽ mượn người một thứ gì ?

Cung Cửu không nói gì.

Bởi vì y đoán không ra.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta muốn mượn người một con dao cạo râu.

Lục Tiểu Phụng đang cười lớn lên, một con dao cạo râu đã bay từ trong màn cửa ra.

Giọng nói của Cung Cửu lạnh như băng giá:

- Cho người.

Lúc Cung Cửu thò đầu ra, Lục Tiểu Phụng đang cạo râu, gương mặt chàng lộ vẻ rất khoan khoái.

Cung Cửu nhìn không nổi lạnh lùng nói:

- Không phải là người có nói Tây Môn Xuy Tuyết không tiếp khách sau hoàng hôn sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng thế.

Cung Cửu nói:

- Người còn đang ung dung đứng đó cạo râu ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cả đời ít khi có dịp cạo râu, nhất định phải cạo cho thoải mái một tí, mới xứng đáng với bộ râu. Không những vậy, người yên tâm, mặt trời còn chưa qua khỏi núi, ta bảo đảm nhất định sẽ cạo xong xuôi đàng hoàng.

Cung Cửu nói:

- Ta muốn khuyên người một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Câu gì ?

Cung Cửu nói:

- Ta nghĩ bốn hàng lông mày của người xem ra dễ nhìn hơn, vì vậy ta khuyên người đừng cạo mất đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta phải cạo sạch.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì ta phải gặp Tây Môn Xuy Tuyết.

Cung Cửu hỏi:

- Người nhất định muốn gặp y ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không gặp được y, ta gặp không được Sa Mạn.

Cung Cửu nói:

- Không gặp y, người vẫn còn thấy được Sa Mạn mà.

Lục Tiểu Phụng nhìn Cung Cửu:

- Sao ?

Cung Cửu hỏi:

- Người không tin ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta tin, nhưng ta không dám.

Cung Cửu hỏi:

- Người không dám ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta sợ ta phải thấy Sa Mạn lần cuối, hay là...

Cung Cửu hỏi:

- Hay là sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hay là nàng gặp ta lần cuối.

Cung Cửu cười hỏi:

- Ta có thể không giết các người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người làm được sao ?

Cung Cửu nói:

- Được chứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều kiện ra sao ?

Cung Cửu nói:

- Người rất thông minh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta còn sống nhăn ở đây.

Cung Cửu nói:

- Chỉ cần người gia nhập bọn ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là ý của người ?

Cung Cửu nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Là ý của lão đầu ?

Cung Cửu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười cười, đặt con dao cạo râu xuống, lấy khăn lau mặt sạch sẽ, rồi nói:

- Người xem mặt mày ta bây giờ có phong nhã lắm không ?

Cung Cửu nhìn chàng, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng quay mặt lại tấm màn cửa gọi:

- Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang thò đầu ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gương mặt của ta có đẹp trai hơn lúc trước không ?

Ngưu Nhục Thang nhìn nhìn chàng, rồi nhìn nhìn Cung Cửu, không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Chắc là các người đã bị nghi biểu anh tuấn của ta dọa cho sợ hết cả hồn, vì vậy chẳng ai mở miệng ra nói gì, ta đã anh tuấn như vậy, bây giờ đi gặp Tây Môn Xuy Tuyết cũng là vừa.

Mặt trời đã hạ xuống núi.

Gió chiều đượm hương hoa, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thật khoan khoái.

Chàng hít vào một hơi thật sâu, thở dài nói:

- Trời đẹp như vậy, tại sao mình còn phải tranh này tranh kia, bắt người khác phải chết đi cho được nhỉ ?

Cung Cửu lạnh lùng hắc lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Kiếp người đẹp đẽ thế này, tại sao người cứ đi bức ta vào tuyệt cảnh làm gì ? Tại sao người không nắm tay Ngưu Nhục Thang đi dạo lòng vòng xem hoa, hưởng thụ kiếp sống con người ?

Cung Cửu biến sắc, giọng nói cứng lại:

- Trời sắp tối rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Cung Cửu hỏi:

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết còn chưa ra tiếp đón người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y đang làm vài món cơm đặc biệt để khoản đãi ta đấy.

Cung Cửu hỏi:

- Người muốn ăn cơm tại đây sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta còn muốn ở đây ngủ qua đêm.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì mời người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước khi vào, ta cũng muốn khuyên người một câu.

Cung Cửu nói:

- Người cứ nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mau mau nhúm lửa nấu cơm, để lúc nghe mùi đồ ăn, khỏi bị đói bụng chịu không nổi.

Cung Cửu cười ruồi nói:

- Ta cũng chẳng ham ăn gì lắm, người không cần phải khích ta, ngủ cho ngon, ngày mai còn phải đi đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ta còn phải đi đường ?

Cung Cửu nói:

- Bởi vì ta đã quyết định không dùng người làm đánh xe nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra, ngày mai ta cũng chẳng làm đánh xe cho người.

Cung Cửu nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngày mai người sẽ phát hiện ra, ta nhất định là một người rất tự do, không còn có bóng dáng con mèo nào lớn vờn muốn đi theo bên mình.

Cung Cửu nói:

- Vậy thì ngày mai người chờ xem đi.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm đi tới cổng, miệng thì cao hứng nói:

- Ngày mai, cái tiếng nghe sao mà đầy hy vọng.

Trong phòng không thấy có hoa, nhưng lại đầy mùi thơm của hoa, nhẹ nhàng, dịu dàng, giống con người của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng tựa vào chiếc ghế làm bằng dây đẵng la, nhìn Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết đang cầm trên tay ly rượu màu xanh nhạt, chiếc áo trắng tinh trên người vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại.

Có tiếng địch vọng lại dịu dàng như gió xuân, phảng phất rất gần, lại phảng phất như xa lắm, nhưng không thấy người thổi đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng nói:

- Cả đời ngươi có bị phiền não bao giờ không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Lúc trước ngươi cũng có hỏi ta câu đó rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc trước ngươi nói là không.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ký ức của ngươi rất tốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phiền não gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Phiền não cái bộ râu.

Lục Tiểu Phụng nhìn bộ mặt trơn láng của Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vì ngươi không có râu nên ngươi phiền não ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta vì ngươi không có râu mà phiền não.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thế à ? Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tại vì lần trước người tìm ta giúp đỡ, ta có nói trừ phi người cạo sạch đi bộ râu, người muốn ta đi làm gì, ta sẽ theo người làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta nhớ, đó là lần đầu tiên ta vì người khác mà cạo mất bộ râu.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Hiện tại người lại đi cạo mất bộ râu, vì vậy ta biết, ta sắp có phiền não đến nơi.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi hết ly rượu, nhìn nhìn Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nhẹ nhàng nhấp vào rượu màu xanh nhạt trong ly, nói:

- Thứ rượu này thích hợp uống chậm chậm thưởng thức.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế thì sao người lại cạn ly nhanh thế ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta đang đợi người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Đợi ta, đợi ta làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi người nói một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một tiếng giải trừ phiền não cho ta.

Tây Môn Xuy Tuyết uống cạn ly rượu, đặt xuống bàn nói:

- Người muốn đi làm gì, ta sẽ theo người làm đó.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại người có thể rót ra hai ly, chúng ta cùng thưởng thức từ từ.

Lục Tiểu Phụng nâng ly lên nói:

- Nhờ câu nói của người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhờ bộ râu của người.

Hai người cùng cười, nhẹ nhàng nhấp nhấp rượu.

Tiếng địch đã ngừng, nhưng bỗng nghe có tiếng cổ cầm vọng lại.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sở thích của người đã thay đổi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì tại sao lại đổi qua cổ cầm ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Tiếng địch du dương, nhưng thanh điệu tác dụng không được lớn như cổ cầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu tác dụng ? Thanh điệu gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật gù đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thanh điệu sát khí của ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Của người ngồi trong cỗ xe.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người cảm thấy được sát khí của y ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sát khí rất nồng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết y muốn giết ai không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Nhất định không phải là ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không chỉ một mình ta.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn có ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Còn có Lão Thực hòa thượng, Sa Mạn và Tiểu Ngọc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta có hai câu hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu hỏi gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thứ nhất là, tại sao y muốn giết Lão Thực hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu thứ hai ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sa Mạn và Tiểu Ngọc là ai ?

Lục Tiểu Phụng đem những chuyện mình gặp nói ra hết cho y nghe xong, rượu trên bàn đã gần hết, thức ăn đã sạch.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ trách móc.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người gây ra chuyện phiền phức không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vậy ta mới lại tìm người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết cách ứng phó rồi, người cứ đi ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai còn đi đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có thể nói hai tiếng được không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Bởi vì ta biết hai tiếng đó là gì.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Người biết ?

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta biết.

Y nhấp một tí rượu rồi nói tiếp:

- Ta thà người để hai tiếng đó trong lòng.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Thế thì ta để hai tiếng "cám ơn" vào lòng đây.

Lục Tiêu Phụng vừa cười vừa uống hết ly rượu.